

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. M. S.**
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2018, č. j. MV-139008-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 1. 2018, č. j. MV-139008-5/SO-2017, se **ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 405 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 25. 9.

2017, č. j. OAM-28359-8/DP-2017. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia ze dne 14. 9. 2017, č. j. OAM-28359/DP-2017. Důvodem pro zastavení řízení o žalobcem podané žádosti byla skutečnost, že žalobce podal svou žádost opožděně a nedodržel tak lhůtu stanovenou dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť lhůta pro podání žádosti mu skončila dne 13. 9. 2017, zatímco žalobce podal žádost dne 14. 9. 2017. Správní orgány přitom neshledaly důvody uváděné žalobcem („protože neviděl datum, kdy bude končit jeho povolení“) za okolnosti na jeho vůli nezávislé, které by mu zabránily podat žádost ve lhůtě ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované i ministerstva vnitra, neboť se nijak nevypořádali s jím vznesenými námitkami ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromé sféry dotčeného jednotlivce, resp. s námitkou přepjatého formalismu a ignorování skutkových okolností projednávaného případu. Tento nedostatek se projevil dle žalobce mimo jiné ve formalistickém požadavku ministerstva vnitra na tom, aby žalobce vycestoval z území České republiky a přišel tak o stipendium i jeho místo ve studijním programu bakalářského studia na Mendelově univerzitě v Brně, a to za účelem opětovného podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadě v zemi původu, což je dle žalobce zcela nepřiměřené. Žalobce je toho názoru, že správní orgány v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nedbaly své zákonné povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o zastavení řízení, vydaných dle zákona o pobytu cizinců. Jak ostatně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), jehož závěry lze vztáhnout i na případ žalobce, tato povinnost vyplývá i z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a zejména z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky (které jsou nadto shodné s odvolacími námitkami) ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Postup ministerstva vnitra proto shledává zcela v souladu s § 169r zákona o pobytu cizinců, který jednoznačně stanoví postup při vyřizování opožděně podaných žádostí, přičemž správní orgán nemá možnost jakéhokoliv jiného správního uvážení, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Nejedná se tedy ani o projev přepjatého formalismu, neboť nebylo možné rozhodnout jinak. Nastalá situace tak není důsledkem pochybení správního orgánu, ale důsledkem malé aktivity ze strany žalobce, neboť bylo především v jeho zájmu se zajímat o to, zda svou žádost podá včas. Rovněž žalobcova argumentace požadavkem posuzování přiměřenosti

rozhodnutí opírající se o mezinárodní smlouvy je dle žalované nepřipadná, neboť uváděná ustanovení a rozhodnutí se vztahují na jiné typy pobytových oprávnění, resp. na dlouhodobý pobyt za jiným účelem než studium, o který šlo v posuzovaném případě. Nelze tedy přisvědčit ani námitce absence zkoumání přiměřenosti rozhodnutí, neboť této otázce se žalovaná nebyla oprávněná věnovat a jakkoliv jí zhodnotit při posuzování případu.

IV. Ústní jednání konané dne 16. 10. 2019

5. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
7. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci totiž tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.
8. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *„usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec ... d) podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.“* Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 zákona o pobytu cizinců vztahuje obdobně. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *„žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“* Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že *„zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“* Zákon o pobytu cizinců tedy stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimkou je situace, kdy bylo nedodržení lhůty způsobeno důvody na vůli cizince nezávislými, a cizinec podal žádost do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.
9. Mezi účastníky řízení není spornou skutečnost, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia ze dne 14. 9. 2017, č. j. OAM-28359/DP-2017, tedy po lhůtě stanovené § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy lhůta v daném případě uplynula o den dříve, tedy dne 13. 9. 2017. Žalobce si byl ostatně této skutečnosti vědom, když zpoždění s podáním žádosti

omlouval tím, že „*neviděl datum, kdy bude končit jeho povolení*“. Tento důvod nicméně správní orgány neshledaly za onu okolnost na vůli žalobce nezávislou, která by mu zabránila podat žádost ve lhůtě a která by tedy ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odůvodňovala pozdější podání žádosti. Ani tyto závěry správních orgánů žalobce přímo nerozporuje, nicméně namítá, že před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byly povinny posoudit přiměřenost jeho dopadů do právní sféry žalobce, zejména jeho práva na soukromý a rodinný život, a tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti poměřovat důvody, pro které k zastavení řízení došlo, s důsledky plynoucími ze zastavení řízení.

10. Za ony konkrétní skutkové okolnosti, nacházející oporu ve správním spisu, žalobce považuje zejména to, že byl rozhodnutím děkana Provozně ekonomické fakulty Mendelovy univerzity v Brně ze dne 15. 5. 2017, č. j. 0037/495, přijat ke studiu v bakalářském studijním programu Ekonomika a management, prezenční forma studia, se zahájením studia v zimním semestru akademického roku 2017/2018. Dále, že mu v souvislosti s tímto studiem bylo rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 2. 8. 2017, č. j. C MSMT-45/2016-043, přiznáno stipendium (v rámci programu „*Stipendia MŠMT na podporu studia cizinců na veřejných vysokých školách v České republice*“, vyhlášeného dne 28. 1. 2014 pod č. j. MSMT-44276/2013) ve výši 14 000 Kč měsíčně, která zahrnuje částku určenou na dobu standardní doby studia zahajovaného v akademickém roce 2017/2018, a to na dobu od 1. 10. 2017 do 30. 9. 2020. Žalobce rovněž namítá, že má v České republice bratra, který má na území povolen pobyť a se kterým si jsou velmi blízcí, nicméně toto své tvrzení, předkládané již v řízení před správními orgány, žalobce žádným způsobem nedoložil.
11. Žalobci je v první řadě nutno přisvědčit, že zastavení řízení o jím podané žádosti a tedy neprodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia představuje zásah do jeho soukromého života, ústavně zaručeného v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle něhož „*má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života*“, a v čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dle něhož „*má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*“, příp. práva na vzdělání, ústavně zaručeného v čl. 33 odst. 1 Listiny a v čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Jak totiž vyplývá z obsahu správního spisu, přímým důsledkem spojeným s rozhodnutím správních orgánů o zastavení řízení o žalobcem podané žádosti bylo dne 14. 9. 2017 vydání (z moci úřední) výjezdního příkazu ve smyslu § 50 a násl. zákona o pobytu cizinců, v jehož důsledku byl žalobce nucen nejpozději do 12. 11. 2017 (doba platnosti výjezdního příkazu) opustit území České republiky. Této povinnosti byl sice žalobce v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 1 s. ř. s. na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2018, č. j. 29 A 34/2018-22, zproštěn, nicméně pouze dočasně. Krajský soud při této úvaze vycházel z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, v němž uvedl, že „*je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěžít lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu*.“

12. Spornou otázkou tak zůstává, zda se jedná o zásah nepřiměřený, resp. zda měly správní orgány (ministerstvo vnitra či žalovaná) povinnost zkoumat otázku přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce k prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Jakkoliv krajský soud nezpochybňuje, že obecně by nedodržování povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců (nepodání žádosti v zákonné lhůtě a případně následný neoprávněný pobyt na území České republiky) mohlo představovat narušení veřejného pořádku, které by mohlo ospravedlňovat takovýto zásah do soukromého života jednotlivců v souladu s čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 odst. 2 Úmluvy, z ústavní povinnosti vyplývající z čl. 4 Ústavy České republiky, kdy jsou obecné soudy, bez ohledu na instanci, ve které rozhodují, vždy povinny poskytnout ochranu základním právům a svobodám jednotlivců, a obecně z ústavního příkazu k respektování a účtě základních práv a svobod obsaženého v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, vyplývá požadavek, aby soudy, resp. orgány veřejné moci současně hodnotily přiměřenost (proporcionalitu) důsledků vyvolaných rozhodnutími vydanými v rámci zákona o pobytu cizinců, tedy včetně rozhodnutí o zastavení řízení o dané žádosti žadatele (zde žalobce) ve smyslu § 169r odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pouze tak lze zhodnotit, zda je popsán zásah do základního práva jednotlivce (zde práva žalobce na soukromý život, resp. na vzdělání) nezbytný v demokratické společnosti a tedy přiměřený ve vztahu ke skutečnostem, které mají tento zásah odůvodňovat. Jen bude-li zachována nezbytnost a proporcionalita, bude legitimní po dotčeném jednotlivci žádat, aby území České republiky opustil. Případnou nepřiměřenost takového zásahu ovšem v žádném případě nemůže zhojit možnost podat opětovně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu v zemi původu žadatele. Naopak trvání na takovém požadavku na opuštění území České republiky by z hlediska konkrétních skutkových okolností daného případu bylo možné hodnotit jako zcela neúčelný formalismus a tedy podle okolností případu představovat právě nepřiměřený zásah do soukromého života daného žadatele (srov. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011-62). Ostatně tento ústavní požadavek explicitně nachází odraz i v samotném zákoně o pobytu cizinců § 174a, dle něhož *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
13. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud nemůže přisvědčit názoru žalované, že pro takové zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti k prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zákon o pobytu cizinců ministerstvu vnitra neposkytuje žádný prostor, neboť § 169r zákona o pobytu cizinců jednoznačně stanoví postup při vyřizování opožděně podaných žádostí, přičemž správní orgán nemá možnost jakéhokoliv jiného správního uvážení, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Akceptaci takového názoru brání především již samotná podstata ústavní garance kompetence obecných soudů podle čl. 4 Ústavy ČR ve vztahu k účastníkovi řízení, která spočívá v tom, že pokud obecné soudy dospějí k názoru, že v dané věci došlo k porušení základního práva nebo svobody, nemohou se odkazem na nedostatek kompetence v podústavním právu zbavit povinnosti poskytnout ochranu základnímu

právu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77, nebo rozsudek ze dne 13. 12. 2013, č. j. 2 As 78/2013-16). „Čl. 4 Ústavy České republiky především proklamuje ochranu základních práv a svobod jako jednu z nejvyšších hodnot, ke kterým se Česká republika hlásí a na nichž je založena, a v tomto směru slouží jako interpretační vodítko pro veškerou státní činnost. Citované ustanovení lze chápat jako konkretizaci principu demokratického právního státu zakotveného v čl. 1 odst. 1 Ústavy. Zatímco čl. 1 Ústavy proklamuje úctu k právům a svobodám člověka a občana jako určitý cíl, k němuž by měla při své činnosti směřovat celá státní moc, čl. 4 zakotvuje konkrétní garanci jejich ochrany prostřednictvím soudů.“ (srov. Rychetský, P. a kol. *Ústava České republiky. Zákon o bezpečnosti České republiky. Komentář.*, Praha: Wolters Kluwer 2019, čl. 4).

14. Krajský soud se proto do značné míry ztotožňuje i s námitkou žalobce, že správní orgány nedostály své povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení stanovené v citovaném § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která se váže na všechna „rozhodnutí podle tohoto zákona“. Krajský soud se sice neztotožňuje s názorem žalobce, že se tato povinnost váže skutečně na každé rozhodnutí vydané dle zákona o pobytu cizinců, jak ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 („Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“). Současně však Nejvyšší správní soud ve své judikatuře interpretující právě zákon o pobytu cizinců dlouhodobě akcentuje onen ústavní příkaz, plynoucí z čl. 1 odst. 1 i odst. 2 Ústavy České republiky, kdy kupříkladu v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ (obdobně srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Čl. 8 Úmluvy je tak přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud žalobce v řízení před správními orgány namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46). S ohledem na výše uvedené závěry proto krajský soud jako nesprávný odmítá názor žalované, že nebylo povinností ministerstva vnitra se námitkami žalobce ohledně zásahu do jeho ústavně zaručeného práva na soukromý život zabývat, neboť zákon o pobytu cizinců takový prostor pro zkoumání přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení ministerstvu vnitra neposkytuje.
15. Krajský soud je nadto toho názoru, že ostatně i samotný postup předvídaný v citovaném § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve vztahu k opožděně podaným žádostem není tak striktní, jak naznačuje žalovaný, neboť i zde je dán prostor pro správní uvážení

ministerstva vnitra, a to v souvislosti s výše zdůrazněnou výjimkou stanovenou v § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, kterou je situace, kdy bylo nedodržení lhůty stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců způsobeno důvody na vůli cizince nezávislémi, a cizinec podal žádost do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. S tímto případně se pojící povinnost ministerstva vnitra hodnotit, zda nedodržení lhůty bylo způsobeno důvody na vůli cizince nezávislémi a tedy zda jsou splněny podmínky pro uplatnění oné výjimky stanovené v § 47 odst. 3 zákona o pobytu, totiž nelze vykládat tak, že ministerstvo vnitra bude tyto důvody hodnotit zcela izolovaně, bez zohlednění konkrétních okolností případu, včetně důsledků vyvolaných případným negativním stanoviskem, ale naopak právě s ohledem na onen požadavek zkoumání přiměřenosti důsledků rozhodnutí o zastavení řízení s důvody, které k zastavení řízení vedly. V tomto ohledu je tak povinností ministerstva vnitra posoudit, zda zastavení řízení o žádosti (v tomto případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Zejména je nutno vzít v úvahu, jaké důvody žadateli bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, pro jaký účel byl žadateli pobyt povolen, k jak výraznému překročení zákonné lhůty pro podání žádosti došlo a zda například okolnosti případu nasvědčují tomu, že by se mohlo z její strany jednat o účelovou snahu mařit či ztěžovat činnost správního orgánu (srov. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011-62). Jinými slovy, ministerstvo vnitra je povinno vzít do úvahy i tyto okolnosti daného případu a nikoliv se pouze soustředit na posouzení důvodnosti žadatelem tvrzených okolností, které měly způsobit nedodržení lhůty stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

16. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud uzavírá, že v nyní projednávané věci žalovaná pochybila a zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud navzdory námitce žalobce ohledně nepřiměřeného zásahu do jeho ústavně zaručeného práva na soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy jako věcně správný a se zákonem o pobytu cizinců souladný aprobovala postup ministerstva vnitra, které vydalo rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce k prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, aniž by zkoumalo přiměřenost jeho dopadů do právní sféry žalobce, zejména jeho práva na soukromý a život, a tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti poměřovalo důvody, pro které k zastavení řízení došlo, s důsledky plynoucími ze zastavení řízení. Jak již bylo výše konstatováno, krajský soud je totiž toho názoru, že za situace, kdy žalobce by v důsledku zastavení řízení o jím podané žádosti byl nucen se vrátit do země původu, a byť není vyloučeno, aby žalobce po návratu do země původu opět požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (podle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost podává na zastupitelském úřadu), představuje zastavení řízení (a tudíž neprodloužení povolení k pobytu) zásah do práva stěžovatele na soukromý život, resp. práva na vzdělání, a to nejen s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky, ale především s ohledem na reálné dopady na jeho prezenční studium na Mendelově univerzitě v Brně, tzn. nemožnost plnění si studijních povinností řádně a včas, hrozba předčasného ukončení studia a odebrání přiznaného stipendia.

VI. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V

dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.] a bude tedy na ní, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.

18. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši $3 \times 3 \times 100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Krajský soud dále přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 299 Kč, které advokát žalobce požadoval za účast na jednání, spočívající konkrétně v náhradě poloviny jízdného za jízdu vlakem z Prahy do Brna v celkové výši 598 Kč, neboť advokát žalobce se následující den účastnil jiného jednání v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně. Při jejich výpočtu vycházel z následujících vstupních údajů. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 205 Kč (po zaokrouhlení částky) odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč.
20. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 16 405 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
21. O výši náhrady nákladů a o odměně soudem ustanoveného tlumočníka krajský soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. října 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu